

မောင်စည်သူ

လီဇာ

LIZA OF LAMBETH

W.Somerset Maugham

လိဇာသည် ဝိလျမ်ဆမ်းမားဆက်မွမ်၏ ပထမဆုံးဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ယင်းကို ၁၈၉၇ တွင် ရေးသည်။ ဆရာဝန်လုပ်ရန် လန်ဒန်မြို့ တောင်ဘက် စိန့်သောမတ်ဆေးရုံ၌ လက်တွေ့ဆင်းနေစဉ် ရေးသည့် ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ယင်းမှာ ထိုဆေးရုံဝန်းကျင် လင်းဝတ် လူဆင်းရဲရပ်ကွက်၌ ကျင်လည် ပျော်မွေ့စဉ်က ရသည့် အတွေ့အကြုံကို ဝတ္ထုဖွဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုကို ဝေဖန်ရေးဆရာတို့က များစွာ ချီးကျူးကြသည်။ ထိုအခါ မွမ်မှာ စိတ်ဓာတ် တက်ကြွလာသည်။ စာရေးဆရာ ဖြစ်ပြီး စာရေးဆရာ လုပ်စားနိုင်ပြီ ဟူ၍လည်း အားတက် မိသည်။

-ကျော်အောင်၊ ဆမ်းမားဆက်မွမ်၏ ဝတ္ထုတိုများ (၁၉၈၆)၊ တ ၁၇ - ၁၈၊

လွတ်လပ် ပွင့်လင်း ဆိုရှယ်ကျလွန်းသော အပျံ့သစ်စ ဆယ်ကျော်သက် အပျိုငြိမ်းကလေး၏ အတွေ့အကြုံနှင့် အိမ်ထောင်ရှင် ကျားသတ္တဝါနှင့် ပျော်ပွဲ ကစားရာမှသည် အတွေ့နောက် ကောက်ကောက်ပါလျက် ရေတိမ်နှစ် ဘဝပျက်သုဉ်းရသည့် ဝတ္ထုလတ်။

YP495

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - (၂၀၂၀) ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

(စွန် ၂၀၂၀)

အုပ်ရေ [၆၀၀]

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ခင်အေးမြင့်၊ ရာပြည့်စာပေ [၀၀၆၆၀]

၂၀၆၊ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ကြည်ပြာသွယ်၊ ဝင်းတိုးအောင်အောင်ဆက် [၀၀၄၂၀]

၁၈၁၊ လမ်း ၅၀၊ ၁၀ ရပ်ကွက်၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံး ပန်းချီ နှင့် ဒီဇိုင်း

M. F. Husain (India) နှင့် လင်းဝဏ္ဏ

တန်ဖိုး

၂၀၀၀ ကျပ်

သတိပေးပါသည်

ဤစာအုပ် ထုတ်လုပ်ဖွဲ့စည်းမှု ပုံစံသည် ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်၏ မူပိုင် ဖြစ်သည်။ စာအုပ်အညွှန်း၊ စာအုပ်ဝေဖန်ချက် ရေးခြင်းမှ လွဲ၍ ယခု ပုံစံအတိုင်း စာတစ်အုပ်လုံးကို ဖြစ်စေ၊ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ဖြစ်စေ အခြားသော မည်သည့်ပုံစံသို့မျှ ပြုပြင် ပြောင်းလဲ သုံးစွဲခွင့် မပြု။

[၀]

ဩဂုတ်လဆန်း စနေနေ့၌ နေသည် တိမ်တောင်တိမ်တိုက် ကင်းသော
 ကောင်းကင်မှ ထွက်ပြုကာ အိမ်ခေါင်မိုးတွေပေါ်သို့ သိပ်နှိပ်ပြီး ပူပြင်းစေ
 ခဲ့သဖြင့် အပေါ်ဆုံးထပ်များမှာ မီးဖိုနှင့်မခြား အပူဒဏ်ကို အလူးအလိုမ့်
 ခံခဲ့ရလေရာ၊ ညနေ အေးလာ၍ အပူလျော့စ ပြုတော့မှပင် ဝီရာလမ်းသူ
 လမ်းသားတို့သည် အပြင်ထွက်ကြ၊ သက်သောင့်သက်သာ နေကြထိုင်ကြ
 နှင့် အေးချမ်းစွာ နေနိုင်တော့ပေသည်။

ဝီရာလမ်းသည် ဝက်(စ်)မင်စတာ တံတားလမ်းမှ ခွဲထွက်လာသော
 လမ်းတိုကလေး ဖြစ်ပြီးလျှင် ဟိုဘက်ဒီဘက် အိမ်ခြေလေးဆယ်ခန့်စီ ညီညီ
 ညာညာဖြင့် လည်းကောင်း၊ အိမ်ပုံကလေးတွေမှာလည်း ပဲစေ့ကလေးတွေ
 သို့မဟုတ် အပျိုပေါက်စကလေးတွေ အချင်းချင်း တစ်စေ့နှင့်တစ်စေ့၊ တစ်
 ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရွေးမရအောင် တူသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဆင်တူ
 ရိုးမှားကလေးတွေဖြင့် သုံးထပ်တိုက်၊ တိုက်ကတုံးကလေးတွေချည်း ဖြစ်
 ကြကာ လမ်းမဘက်သို့ ဆင်ဝင်၊ ဝရန်တာ စသည်တို့ မထုတ်ကြဘဲ ဟိုဘက်
 ထိပ်မှ ဒီဘက်ထိပ်ထိအောင် တစ်မျဉ်းတည်း၊ တစ်ဖြောင့်တည်းသာ စည်း
 ကမ်း မပျက် တန်းလျက် ရှိကြပေသည်။

ဒီ စနေနေ့၏ ညနေခင်းသည် အတော်ပဲ အသက်ဝင်နေပုံ ရလေသည်။
 လမ်းပေါ်တွင် ယာဉ်များလည်း သိပ်ရှုပ်မနေကြရကား ပလက်ဖောင်း နှစ်ခု
 ကြားရှိ နေရာရှိသမျှကို ကလေးများကပဲ အပိုင်စီးထားနိုင်ပေတော့သည်။
 သူတို့သည် ဆူညံအော်ဟစ်ခါဖြင့် ဘတ်ရိုက်တမ်း ကစားနေကြလေသည်။

အချို့ကောင်ကလေးများသည် အင်္ကျီကိုချွတ်၍ အိတ်လုပ်ကာ ဖမ်းကြသဖြင့် ရိုက်တံကလည်း ခပ်သေးသေး ဖြစ်ရကား၊ ခဏခဏ မိကြသည့်အတွက် အငြင်းအခုံ များပြီး နားကွဲလုမတတ် အသံများဖြင့် ဆူညံနေပေတော့သည်။ ကောင်မကလေးများမှာတော့ အတော်ကလေး ငြိမ်ဝပ်နေကြလျက် ကြိုးခုန် တမ်း၊ ဖန်ခုန်တမ်းလောက်သာ ကစားကြသဖြင့် အလွန်ဆုံး နှုတ်ခမ်းစုကြရုံ၊ မကြားတကြား ဆဲကြရုံပဲ ရှိကြလေသည်။ အချို့ကလေးများသည် အတော် ပဲ ဆိုးရွားသဖြင့် လမ်းက သဲများကို တူးဆွကြပြီး အိမ်ဆောက်တမ်း၊ တိုက် ဆောက်တမ်း ကစားကာ စိတ်ကူးယဉ်လျက် ရှိကြပေသည်။

ကလေးဦးရေမှာ ထူးထူးကဲကဲကို များလွန်းလှပါသည်။ လမ်းခုံပေါ်တွင် လေးဖက်တွားနေကြလျက် တချို့တံခါးဝတွေမှာ ပြုတစ် ပြုတစ်နဲ့ တချို့။ မိခင်တွေရဲ့ ဂါဝန်ပေါ်တွယ်တက်နေသူက တချို့။ အလွန်တမင်းပေါများ နေကြလေသည်။ မိခင်များမှာတော့ တံခါးပေါက်ဝပေါ်တွင် နှစ်ယောက်တွဲ ထိုင်ကြပြီးလျှင် သူမတို့ရဲ့ ဝဲယာ၌ လင်သည်များသည် လည်းကောင်း၊ မိန်းမဖော်တွေသည် လည်းကောင်း ကုလားထိုင်များပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ရှိကြလေသည်။ မိန်းမများ၏ ထူးခြားချက်များမှာ နို့စို့ရွယ် ကလေးကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်နေကြခြင်း ဖြစ်ပြီးလျှင်၊ အနည်းဆုံး အရွယ်ရောက်သည့် မိန်းမမှန်သမျှ ကိုယ်ဝန်ဆောင်နဲ့ချည်းလိုလို ဖြစ်ကြလေသည်။ တကယ်ဆိုတော့ ယောက်ျားများကို သိပ်မတွေ့ရဘဲ ဓာတ်တိုင်မှီပြီး စီးကရက် သောက်နေသူ၊ တံခါးပေါင်တွင် မှီနေသူ စသည်လောက်သာ အနည်းငယ်ခန့်ကို တွေ့ရပေသည်။

သည်လောက် ကလေးပေါသည့် နေရာမို့လား မသိ။ ဝီရာရပ်ကွက် သူတို့မှာ ကလေးအကြောင်းက လွဲပြီး ပြောစရာ ရှာမရကြသဖြင့် လူစုမိလျှင် ဘယ်သူ ကလေးမွေးသည့်အကြောင်း၊ အရပ်ဝမ်းဆွဲများ၏ အဆိုးအကောင်း စသည့်အကြောင်း၊ ကိုယ်တွေ့ မီးဖွားပုံများကို ပြောပြ၍ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဘယ်လို ကွာခြားပုံတို့ကို ဖွဲ့နွဲ့ကာ ပြောဆိုနေတတ်ကြပေသည်။

‘မင်း ဒီလို ဒုက္ခကလေးမျိုးတွေနဲ့ တွေ့ရဖို့ သိပ်ကြာတော့မှာ မဟုတ်ဘူးနော် ပေါ်လီ’

ကလေးနို့တိုက်နေသူ မိန်းမတစ်ဦးက အခြား ကိုယ်ဝန်ဆောင်တစ်ဦးအား ပြောလိုက်လေသည်။

‘အိုး... လိုပါသေးတယ်၊ ကိုယ် တွက်ထားတာတော့ နောက်နှစ်လထက် မမြန်နိုင်...’

ပေါ်လီရဲ့ စကားတောင်မှ မဆုံးသေးခင် အခြားမိန်းမတစ်ယောက်က ဝင်၍-

‘အေး... ဟုတ်တယ်၊ မင်းရုပ်ကို အကဲခတ်ရတာ အနည်းဆုံး ဒီလောက်ပဲလို့ ငါ အထင်သား’

‘ဒီတစ်ခါ မင်းကြည့်ရတာ လွယ်ပါလိမ့်မယ်’

မိန်းမ ခပ်ကြီးကြီး ခပ်ဝဝ၊ နေရာတကာ ဆရာလုပ်ချင်သည့် ဂိုက်ပေါက်နေသူ တစ်ဦးက ပြောလေသည်။

‘ဒါနဲ့များ နောက်ဆုံးတစ်ယောက် မွေးတုန်းက တော်ပြီ တဲ့။ နောက်ထပ် မလိုချင်တော့ဘူး တဲ့’

ဤကား ပေါ်လီရဲ့ ယောက်ျားဖြစ်သူက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ရာ-

‘ဟယ်... ဒီလိုပဲ ပြောကြရတာပေါ့။ ဒီလိုပြောတိုင်းလဲ ဘယ်အတည်ယူလို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ’

ထိုဝဝ မိန်းမကြီးကပဲ ဆရာလုပ်သည့် လေသံနှင့် ဆက်ပြောသည်မှာ-

‘ကိုယ့်ကို ကြည့်လေ၊ အခု သုံးယောက်တောင် ရှိထားတယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ် မလိုချင်ဘူးလို့များ မထင်နဲ့။ ရရင် သာတောင် ကြိုက်သေးတယ်။ တကယ့်ကို ပြောတာပါ’

‘ရှင့်အဖို့တော့ ဟုတ်မယ်ပဲ ထားပါရှင်၊ ကျုပ်အဖို့တော့ ဒီမယ်နော် ဟယ်ရီ၊ မင်းလဲ မကြားမရှိနဲ့၊ နောက်တစ်ခါ ငါ ကလေးရရင် မင်းနဲ့ ကွာရလိမ့်မယ်။ ဒါပဲ’

ပေါ်လီသည် ဤသို့ သူ့ယောက်ျားအား လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအတွင်း လက်ဆွဲဘာဂျာသမားသည် လမ်းကွေ့မှ ပေါ်လာလေသည်။ လူရော အသံပါ သူတို့ဘက်သို့ လာနေလေသည်။ လေး ငါး ခြောက် ယောက်လောက် ထိုဘာဂျာသမားနောက်မှ ပြုလိုက်လာကြလေသည်။ သူ

သည် အီတာလျံလူမျိုး ဖြစ်ပြီးလျှင် ဆံပင်နက်၍၊ နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေး ရှိလေသည်။ သူ သဘောကျသော နေရာတစ်ခုတွင် ရပ်ပြီး တီးလက်စ သီချင်းကို ခဏရပ်ကာ အသံပြောင်း၍ စမ်းနေလေသည်။ သူ့ဦးထုပ်ပျော့ကြီးကို တစောင်းပြင်ဆောင်းလိုက်ပြီးလျှင် သူသည် အတော် အလိုက်သွက်သည့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တီးလိုက်လေရာ၊ မကြာမီ ကလေး လူကြီး၊ အပျို အအိုများ ဝိုင်းအုံလာကြလေသည်။ ဒါပေမဲ့ အအိုများမှာတော့ သိပ် က ချင်စိတ် မပြင်းပြကြသဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းကသာ ဝိုင်းနေကြလေသည်။ အပျိုအရွယ် ကလေးတွေမှာမူ အတော် ရိုးတိုးရွာတ ဖြစ်လာကြလေသည်။

‘လာလေ ဖလော်ရီ၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့ တွဲရအောင်’

တစ်ယောက်က စပြီး အဖော်ညှိလိုက်ရာ နောက်တစ်ယောက်က ငြင်းတောင် မငြင်းဘဲ ထွက်လာပြီး တစ်ယောက်က ယောက်ျားလို၊ တစ်ယောက်က မိန်းမလို လုပ်၍ က ကြလေသည်။ မကြာမီ ဒီလိုပဲ သုံးလေးတွဲ ဝင်လာကြလေသည်။ နောက် သူတို့သည် သူ့အတွဲနှင့်သူ မော့ကာ၊ ထောက်ကာဖြင့် လည်းကောင်း၊ လှည့်ကာပတ်ကာဖြင့် လည်းကောင်း သီချင်းသံကို ခို၍ ဟန်ဟန်ပန်ပန် တကယ့် အကခန်းကြီးထဲမှာလို သဘောထားပြီး က ကြလေသည်။ မကြာမီ ယောက်ျားကလေးတွေပါ စိတ်ပါလာပြီးလျှင် သူတို့ ဘာသာ အတွဲရှာရသောအခါ ရော၍ က ကြပြန်သည်။

ထိုကဲ့သို့ အားရပါးရ က နေကြစဉ်မှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာပြီး-

‘ဟိုမှာဟေ့ လီဇာ’

တစ်ယောက်က လှမ်းပြောလိုက်ရာ လူအုပ်ထဲမှာ တချို့ ထွက်လာကြပြီး-

‘ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ဟိုမှာ... လီဇာ၊ ကြည့်စမ်း’

က နေကြသူများသည် ခဏ ရပ်ထားလိုက်ကြပြီး အခြားလူများ ကြည့်ရာသို့ လိုက်ကြည့်မိကြသည်။ ဘာဂျာသမားတောင်မှ သီချင်းဆုံးသွားသောအခါ သူတို့ ကြည့်သည့်ဘက်သို့ လိုက်ကြည့်မိသွားလေသည်။

‘လီဇာ... ဒီမှာဟေ့... လီဇာ...’

သူတို့သည် အော်ခေါ်ကြလေသည်။

ဝိုင်းပျက်လောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သူကလေးမှာ အသက်ဆယ့်

ရှစ်နှစ်ခန့်၊ မျက်လုံးနက်နက်၊ ဆံပင်အုပ်များ ကောင်းပြီး ဖောင်းဖောင်းလိမ်
လိမ် အတွန့်ကလေးတွေဖြင့် နဖူးကို အုပ်လုနီးနီး တွဲလောင်းကျနေသည့်
အပျိုမကလေး တစ်ဦးသာပဲ ဖြစ်လေသည်။ သူမသည် ခရမ်းရောင် ခပ်
လွင်လွင် ပိုးသားအစကို ဂါဝန်ချုပ်ဝတ်ထားပြီး ငှက်မွေးဦးထုပ် အနက်
ကြီးကြီး တစ်ခုကို ဆောင်းထားလေသည်။

‘လီဇာ... ဒီနေ့ အရမ်းကို လုပ်လာပါလား ဟေ့’

လူအုပ်ထဲမှ တစ်ယောက်က သူမ ဖြတ်သွားစဉ် မှတ်ချက် ချလိုက်
လေရာ-

‘ဒီ သောက်ဖက်ရှင်မျိုးတော့ မုန်းလိုက်တာ’

လီဇာသည် သူမ အဘယ်မျှ လူတွေကို ချောက်ချားစေလိုက်သည်ကို
ရိပ်မိသွားလျက် အရွဲတိုက်လိုသည့်သဘောဖြင့် ခေါင်းကလေးကို မော့၊
ရင်ကလေးကို ကော့လိုက်ပြီးလျှင် ကိုယ်ကလေး တခါခါ၊ တင်ကလေး
တလှုပ်လှုပ်လုပ်၍ တစ်လမ်းလုံး သူမတစ်ယောက်တည်း ရှိဘိအလား အစွမ်း
ကုန် ကြဲလိုက်လေတော့သည်။

‘ဟေ့... ဒီလမ်းဟာ မင့်လမ်းဆိုပဲ... ဟင်၊ ဘီ(လ်)’

လူငယ်တစ်ဦးက ဘီ(လ်)အား လှမ်း၍ မြှောက်ပေးလိုက်ရာ အားလုံး
က သူနှင့် သံယောင်လိုက်ပြီး-

‘ဖိုးကြွားကြီးကို အလိုမရှိ’

တစ်ဒါဇင်လောက် လူငယ်ကလေးတွေသည် ဝိုင်းပြီး အော်ကြလေ
သည်။ နောက် သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက်က အသံကြောင်ကလေးနှင့်-

‘ဟေ့... လီဇာ...’

ဤသို့ အော်လိုက်ရာ သူ့ထက် ကြောင်သော၊ စူးသော၊ တုန်သော
အသံအမျိုးမျိုး ပေါ်ထွက်လာပြီး တစ်လမ်းလုံး ပဲ့တင်ထပ်သွားလေသည်။
လက်ခေါက်မှုတ်သံလည်း ပေါ်လာသေးသည်။

လီဇာမှာမူ သူတို့အား ဂရုစိုက်ဖို့ ဝေးစွာ ပို၍ပင် ကျေနပ်သည့်အသွင်
ဖြင့် ကြွားဝင့်သော မျက်နှာပေးကို လှည့်၍ပြလိုက်သေးရာ၊ အဝီစိပွက်သည်
ထက် ပိုဆိုးသွားလေတော့သည်။ သူမသည် လူစုရှိရာသို့ပင် ရဲဝံ့စွာ လျှောက်
လာလေသည်။

‘ဒါ မင်းရဲ့ နောက်ချုပ်တဲ့ဟာလား’

‘ကြည့်ပါလားကွဲ့၊ အရင် အဟောင်းတွေနဲ့ တူလားလို့’

‘ဘယ်က ရတာလဲဟေ့... လီဇာ’

‘လမ်းမပေါ်က ကောက်ရတာပေါ့ကွ’

လီဇာက အရွဲတိုက်ကာ ဖြေလိုက်လေရာ-

‘ငါ အပေါင်ဆိုင်မှာ တွေ့တာ ဒီအင်္ကျီပဲ ထင်တယ်’

ယောက်ျားတစ်ယောက်က ဝင်၍ လီဇာအား မခံချင်အောင် ပြောလေသည်။

‘ဪ... အဲဒီတုန်းက ရှင့် ဘောင်းဘီကို လာပေါင်ရင်း တွေ့မိမှာပေါ့’

သူမသည် ဤသို့ ပြန်နှုတ်လိုက်ရုံတင် မကသေးဘဲ-

‘ဒါပဲနော်... ရှင်တို့ နောက်ထပ် မပြောနဲ့။ ဒါတွေဟာ တိုက်က ဝယ်လာပြီး တိုက်က စက်သမားဆီမှာ အပ်တာ။ ဘာမှတ်လို့လဲ’

သူမသည် ဤသို့ ကြားဝင့်စွာ ပြန်ပြောလိုက်လေရာ သူတို့က ရယ်ကြလေသည်။ ဒါပေမဲ့ လီဇာက ဂရုမစိုက်ချေ။ သူမသည် ဘာဂျာသမားကို တွေ့သောအခါ အူမြူးသွားလေသည်။ သူမသည် စောစောက သူမရဲ့ အဝတ်အစားကို ကြားနေရသဖြင့် သတိမထားမိဘဲ ရှိလေသည်။ နောက် သူမသည် အခြား အပျိုမကလေး တစ်ယောက်ဆီသို့ လှမ်း၍-

‘လာဟေ့ ရှယ်လီ၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့ က ကြရအောင်။ နင်တို့ ဖယ်ကြ... အရူးတွေ’

သူမသည် ခုနက သူမအား လှောင်သူများကို တွန်းဖယ်ပြီး က ဖို့ပြင်တော့လေသည်။

‘ဒီမယ် ရှင့်... ဘာဂျာဆရာ’

လီဇာက မျက်လုံးကလေး ထောင့်ကပ်ကာ ပြောလိုက်လျှင်ပင် ဘာဂျာသမားသည် အသံညှိ၍ သီချင်းအသစ်တစ်ပုဒ်ကို တီးလေတော့သည်။ လီဇာတို့ အတွဲကို အားကျ၍ အခြားအတွဲတွေလည်း မကြာမီ ဝင်လာကြပြီး လျှင် ယခင်ကကဲ့သို့ လှည့်ကာပတ်ကာ က ကြပြန်လေသည်။ သူတို့သည် ဟန်ဟန်ပန်ပန် ဖြစ်နိုင်သမျှ ဖြစ်အောင် သူ့ထက်ငါကောင်း ကြိုးစားပြီး

ဣန္ဒြေရရ က ကြသည်။ ဒါပေမဲ့ လီဇာတို့အတွဲမှာ ထူးချွန်ပေါ်ထင်လျက် ရှိတော့လေရာ အခြားအတွဲတွေသည် မိဖုရားကလေးတွေတမျှ ကြော့မော့ အောင် က နိုင်ကြသည် ဆိုပါလျှင်၊ လီဇာသည် ထိုနေ့အဖို့ ဘုရင်မကဲ့သို့ ကျက်သရေရှိစွာ က သည်ဟုပဲ ဆိုရပေတော့မည်။ သူမရဲ့ ခြေဖျားထောက် သည့်ဟန်၊ ရင်ကလေးကို ချိထားပုံ၊ မျက်လုံးကလေးတွေ မှေးထားသည့် အမူအရာ၊ နှုတ်ခမ်းကလေးတွေ အားမလို အားမရ ကိုက်ထားသည့် အမူ တို့သည် ဝိရာလမ်းသားတို့ကို ဖမ်းနိုင်သည် ဆိုခြင်းမှာ တကယ်ဆိုတော့ အံ့ဩစရာတောင် မဟုတ်တော့ချေ။

ရုတ်တရက် လီဇာသည် ရပ်ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် သူမ အဖော်အား ဖက်ထားသည့် လက်ကိုလည်း ဖြေလိုက်ကာ-

‘အို... ဒီလို နှေးနှေးကြီး က နေရတာ လီဇာ အားမရလိုက်တာ ကွယ်’

ဟုတ်ပါသည်။ ဒီလိုဟန်နှင့် က ရသည့် အကမျိုးကို လီဇာသည် ငြီးငွေ့လာတော့သည်။

‘ဒီမယ် ဆရာ၊ ခပ်သွက်သွက်ကလေးနဲ့ ဒီထက် ပိုပြီး အသက်ပါတဲ့ တီးလုံးမျိုး တီးစမ်းပါ ဆရာ။ ကြည့်ဟေ့... ရှယ်လီ၊ ဂါဝန်အက ငါ က ပြမယ်’

‘ကင်တာဘာရီနဲ့ လန်ဒန်မှာ က တဲ့ ဘဲလေး အကမျိုးလား။ အိုကေ... ကောင်းပြီ၊ ဝိရာလမ်းက ဘဲလေးအကနဲ့ ပြိုင်ကြရအောင်’

ဤသို့ အတီးဆရာက လီဇာအား သရော်လိုက်ရာ လီဇာသည် သူ့ အနားသို့ ကပ်သွားပြီး သူ့ဦးထုပ်ပျော့ကြီးကို မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖုံးသွား အောင် အတင်း စွပ်ချလိုက်၍-

‘မဟုတ်ပါဘူး ကိုအိတာလျံရဲ့၊ နည်းနည်း ခုန်လို့ပျံလို့ ကောင်းတဲ့ အလိုက်ဆိုရင် တော်ပါပြီ တဲ့’

ဘာဂျာသမားသည် လီဇာ့ အမိန့်အတိုင်း ခပ်သွက်သွက်အလိုက်နှင့် သီချင်းတစ်ပုဒ် စ လေတော့သည်။ ဒီအကမှာ တစ်ယောက်ချင်း က ကြရ သည်။ သီချင်းမစခင်ကတည်းက သူမတို့သည် ဂါဝန်ကလေးတွေကို သလုံး သားများပေါ်အောင် မ ထားကြရသည်။ နောက် စလျှင်စချင်း ခြေထောက်

ကို များများအသားပေး၍ က ရသည့် ခြေဆတ်၊ ခြေမြောက်၊ ခြေတန်းတို့ ပါရလေသည်။

အားလုံး မိန်းကလေးများသည် ပထမတော့ ကြိုးစား၍ပဲ က ကြပါ သည်။ ဒါပေမဲ့ သူမတို့သည် လီဇာလို အကကျင်လည်သူများ မဟုတ်ကြ လေရာ အမှားများလာသောအခါ ခပ်ရှက်ရှက်နှင့် ဘေးသို့ဝင်ပြီး ထိုင်ကြ လေတော့သည်။

‘ကိုယ်လဲ တော်ပြီ... လီဇာ’

ရှယ်လီက မောကြီးပန်းကြီးနှင့် ပြောရင်း ထိုင်ချလိုက်လေတော့သဖြင့် လီဇာတစ်ယောက်သာ က လျက် ကျန်နေလေတော့သည်။

‘လီဇာ... ဆက် က ပါ ဟေ့’

လီဇာသည် သူတို့ ပွဲမတောင်းလျှင်လည်း ဆက် က မည်သာ ဖြစ် သည်။ သူမသည် မည်သူမျှ ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် ဂါဝန်ကလေးကို မ ကာ မ ကာ က လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူမသည် သီချင်းသံနှင့်အတူ တက် ကြွလာပြီးလျှင် မွေ့၍ မွေ့၍ ဝိုင်းနေအောင် က လေသည်။ ဂါဝန်ကလေး မှာ မိုးပွင့်ကြီးတစ်ပွင့် ဇောက်ထိုးစိုက်ထားသလို ဝိုင်းနေပေသည်။ ပရိသတ် သည် ဩဘာလက်မြောက် ပေးရန်ကိုပင် မေ့လုမတတ် စိတ်ဝင်စားနေလေ တော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ယောက်ျားကလေးတွေရဲ့ မချင့်မရဲ အာမေဇိုတ် သံတွေကို ကြားရသောအခါ၌ လီဇာသည် တိုး၍ သဲမဲ ကြမ်းတမ်းလာပြီး လျှင် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခြေကို ပိုမြောက်၍ လည်းကောင်း၊ ဂါဝန်ကို တစ်ခါ တစ်ရံ ရင်နားအထိ ဝိုင်းတက်လာအောင် လုပ်၍ လည်းကောင်း ကော့၍ နော့၍ က လေသည်။ သူမ ပါးစပ်မှလည်း ‘ဟောကြည့်... ဟောဒီလို...’ ဤသို့ သူမကို သူမ အားပေး၍ က လေသည်။ ပရိသတ်သည် ထိန်းမရ အောင် ရိုးတိုးရွတ် ဖြစ်လာလေသည်။ ဘာဂျာသမားလည်း အထူးရွှင်ပျ ကာ အစွမ်းကုန် တီးလေရာ၊ ဝီရာလမ်းကလေး၌ မကြုံဖူးသော ကပွဲတစ်ခု မမျှော်လင့်ဘဲ ကြုံရသလို ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

‘ကြည့်စမ်း၊ ထူးဆန်းတဲ့ ခြေထောက်ကလေးတွေ...’

ယောက်ျားတစ်ယောက်က ချီးကျူးမိလေသည်။

‘ဟယ်... ဂါဝန်ပျံကလေး ဟ’ အခြားတစ်ယောက်က ပြောပြန်သည်။

လီဇာသည် သူတို့တစ်တွေ ရူးသထက်ရူးအောင် တိုး၍ က လေသည်။ သူမ ကိုယ်ကလေးကို မွတ်နေအောင် လှည့်နေလေရာ ခြေထောက်နှင့် မြေကြီးတောင် ထိမှ ထိရဲ့လား အောက်မေ့ရလေတော့သည်။

‘ဟေ့... သတိထားနော်၊ ပေါင်တစ်ချောင်း လွင့်စဉ်သွားမယ်’

လူနောက်တစ်ယောက်က သူမ ခြေထောက်အမြောက်လိုက်တွင် နောက်လိုက်လေသည်။

လီဇာသည် ထိုသူရဲ့စကား မဆုံးမီ သူမ ခြေထောက်တစ်ချောင်းကို အစွမ်းကုန်မြှောက်လိုက်ပြီး ထိုသူ၏ ခေါင်းပေါ်မှ ဦးထုပ်ကို လွင့်သွားအောင် ကန်ပစ်လိုက်လေရာ ပွဲအကျကြီး ကျသွားလေတော့သည်။ လက်ခုပ်သံ၊ လေချွန်သံတို့မှာ တစ်ခဲနက်စွာ ထွက်ပေါ်လာကြလေသည်တွင် လီဇာသည် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလျက် တိုး၍ က ပြန်လေသည်။ သူမသည် သီချင်းဆုံးခါနီး၌ နောက်ဆုံး ကြိုးစားခြင်းဖြင့် ကိုယ်ကို ဂျင်ကဲ့သို့ လှည့်လိုက်၊ ကော့လိုက်၊ ကုန်းလိုက် လုပ်ကာနှင့် နောက်ဆုံး စွန်ကဲ့သို့ဝဲပြီး ငေးနေသော ယောက်ျားပျို တစ်ယောက်၏ လက်ထဲသို့ လှဲချလိုက်လေရာ-

‘အို... လီဇာ မွေးမွေးလေးလဲ ပေးပါလားကွယ်’

ထိုသူက ဤသို့ပြောရင်း လီဇာအား ကုန်း၍မွေးမည် ပြုစဉ်၊ လီဇာသည် သူ့အား တအားကုန် တွန်းလိုက်ပြီး သူ့လက်ထဲမှ ခုန်ထွက်လိုက်လေသည်။

‘ကိုကိုကိုလဲ ပေးပါဦးကွယ်’

နောက်တစ်ယောက်က ကပ်လာပြန်ရာ၊ သူမသည် ကျင်လည်စွာ ရှောင်လိုက်ရင်း-

‘ဟင်း... နော်၊ ပါးကို ချလိုက်မယ် သိလား’

‘ဟေ့... ဖမ်းဟေ့၊ တို့အားလုံး ဝိုင်းမွေးမယ်’

တစ်ယောက်က မြှောက်ပေးလိုက်ရာ၊ လူသောင်းကျန်းကလေးတွေ တစ်သိုက်သည် တကယ် မလုပ်ဘူးလို့ မည်သူမျှ မပြောနိုင်တော့ချေ။

‘ဒါပဲနော်၊ မလုပ်ကြနဲ့’

လီဇာသည် လန့်သွားကာ အသံတောင်မှ တုန်သွားလေသည်။

ဒါပေမဲ့ မရ။ သူတို့သည် သူမအား လိုက်ဖမ်းကြလေသည်။ သူမသည် သူတို့အား အမျိုးမျိုးရှောင်၍ လူအုပ်ထဲမှ ကြိုးစားပမ်းစားထွက်ကာ ဂါဝန်ကလေး မ ပြီး ပြေးရလေတော့သည်။ လူနှစ်ဆယ်ခန့်သည် နောက်မှ ညာသံပေးပြီး လိုက်လေသည်။ လူကြီးတွေကလည်း ပျော်စရာလို အိမ်ဝဲတွေမှ ထွက်ကြည့်ကြလေသည်။ လီဇာသည် ရှေ့ကိုသာ သွန်ပြီး ပြေးလေသည်။ လမ်းအကွေ့တစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ သူမသည် လန့်သွားလေသည်။ လူကြီးတစ်ယောက် သူမရှေ့က ဆီးလျက် ထားလေသည်။ သူမသည် ဘယ်လို လှည့်ပတ်ပြေးရမည် မကြံစည်လိုက်ရသေးမီ သူ့လက်မောင်းထဲသို့ ရောက်သွားလေတော့သည့် ခဏ၌ သူမရဲ့ နှုတ်ဖိတ်သော ပါးပြင်ကလေးပေါ်သို့ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် အားရပါးရ မွေးလေတော့သည်။

‘ကြည့်စမ်း၊ ရှင် တကယ် မွေးတယ်ပေါ့ ဟင်’

သူမသည် တကယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

နောက်မှ လိုက်လာသူ လူတစ်စုနှင့် ဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေသူ တချို့၏ ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်သံကိုလည်း သူမ ကြားလိုက်ရလေသည်။ နောက်သူမသည် ရှက်ရှက်နှင့်ပင် သူမအား မွေးသူကို မော့ကြည့်လိုက်မိရာ အသက်ကြီးကြီး၊ မြင့်မြင့်၊ မုတ်ဆိတ်မွေးနဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်။

သူမသည် သူ့အား အစက ဒီလမ်းထဲ၌ မမြင်ဖူးချေ။

သူမရဲ့မျက်နှာမှာ ရှက်သွေးဖြင့် နှင်းဆီရောင် လွှမ်းသွားလေသည်။ သူ့အား ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာနှင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး အတင်းရုန်းထွက်လိုက်ကာ ရယ်သံ၊ ပြောင်သံတွေကြားထဲမှ နီးရာအိမ်ထဲသို့ အတင်း ဝင်ပြေးသွားလေတော့သတည်း။

(၂)

လီဇာသည် သူမ အမေ မစ္စက်ကင့်နှင့်အတူ ညစာ စားနေလေသည်။

မစ္စက်ကင့်သည် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ပြီ ဖြစ်သည်။ မုဆိုးမတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး သူမယောက်ျားမှာ စစ်သားဘဝနှင့် ဆုံးခဲ့ရကား ယခုအခါတွင် လီဇာ နှင့်အတူ ထိုဝီရာလမ်းကလေးထဲတွင် အခန်းကလေးတစ်ခု ငှားလျက် နေထိုင် နေရလေသည်။ သူမ၏ ယောက်ျားအတွက် ရသော ပင်စင်လခကလေးနှင့် ပင် နေနိုင် ထိုင်နိုင်သော်လည်း သူမ၏ အရက်ကြိုက်တတ်သည့် ဝါသနာ ကလေးကြောင့် ဝင်ငွေ ပိုနိုင်သမျှ ပိုအောင် တောက်တိုမည်ရကလေးတွေ လုပ်လေသည်။ လီဇာသည် စက်ရုံတစ်ရုံမှ ရသော နေ့စား အလုပ်ကလေး ဖြင့် သူမ၏ ဝတ်ဖိုးစားဖိုး ဝယ်ရလေသည်။

‘ဒီညနေ ဘယ်သွားနေသလဲ လီဇာ’

‘လမ်းထဲမှာပဲ ရှိနေသားပဲ’

‘ငါ အလိုရှိတိုင်း ဒီလိုချည်း လမ်းထွက်နေတာ တွေ့ရတာပဲ’

‘မေမေ အလိုရှိမှန်းမှ လီဇာ မသိဘဲ’

‘အေး... အဲဒီလို ငါ့ကို ပစ် ပစ်ထား၊ တော်တော်ကြာတော့ ငါ တစ်ယောက်တည်း သေနေတာ တွေ့ရမယ်’

လီဇာသည် တွေ့တွေ့ကလေး ငြိမ်ကျသွားလေတော့သည်။

‘ဒီနေ့ ငါ့ကိုယ်လက်ကိုက်ရောဂါ ထ နေတယ် ထင်တယ်။ ဆရာက တစ်ခုခု လိမ်းပေးရမယ်တဲ့။ ညည်း ငါ့အတွက် ဘာမှလဲ လုပ်မပေးဘူး’

‘မနေ့ကတော့ အမေ့ကိုယ်လက်ကိုက်ရောဂါက သက်သာနေတယ် မဟုတ်လား’

‘ညည်းမှာ အဝတ်အစားသစ်ကလေးနဲ့ အရပ်ထဲမှာ လယ်ပြန်ဖို့ပဲ တတ်တာပဲ။ ငါ့ကိုဖြင့် လုံးလုံးဂရုစိုက်ရမှန်း မသိဘူး။ ကြည့်စမ်း ငါ့အဝတ်တွေ ဘယ်လောက် ဟောင်းနွမ်းနေပြီလဲ’

လီဇာသည် ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် အဖြေမပေးနိုင်ဘဲ ရှိနေလေရာ သူမသည်လည်း နောက်ထပ် ပြောစရာ ရှာမတွေ့တော့သဖြင့် ထမင်းကိုပဲ ဆက်စားနေလေတော့သည်။ လီဇာသည် အတော်ကြာ တွေးနေရာမှ-

‘ဒီလမ်းထဲမှာ လူသစ်တွေ တိုးလာတာ မေမေ မြင်မိသလားဟင်’
‘ဟင့်အင်း... ဘယ်က လူတွေလဲ’

‘လူကြီးတစ်ယောက် မုတ်ဆိတ်မွေးတွေနဲ့ ဟိုဘက်နားမှာ တွေတာပဲ’

သူမသည် ပြောရင်း ရှက်သွေးကလေး ဖြန်းနေလေသည်။ ပါးကလေးကိုလည်း ပွတ်ကြည့်သည်။

‘ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် လူကောင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလမ်းကို လူကောင်း မလာဘူး မှတ်’

ထမင်းစားပြီးကြသောအခါ မစ္စက်ကင့်သည် ဘီယာ တစ်ဖန်ခွက်သောက်လေသည်။ နောက်-

‘လီဇာ သိမ်းလိုက်တော့ သမီးရယ်၊ ငါ ဟိုဘက်နားက မစ္စက်ကလေးတန် အမြွှာပူးကလေး မွေးနေလို့တဲ့၊ သတင်းသွားမေးလိုက်ဦးမယ်။ အိုသူမှာလည်း လက်ရှိ ကလေးကိုးယောက်နဲ့ ဘုရားသခင်ရယ်...’

သူမသည် ဒီလို မှတ်ချက်ချပြီး ထွက်သွားလေသည်။

လီဇာသည် မသိမ်းဆည်းနိုင်သေးမီ ပြတင်းပေါက်နားသို့ ကုလားထိုင် တစ်လုံး ယူလိုက်ပြီး အပြင်သို့ ငေးမိပြန်လေသည်။ နေဝင်ခါနီး မှောင်စပျိုးလျက်ရှိသည့် ညနေခင်းကလေးသည် သာယာနေလေသည်။ လမ်းသူလမ်းသားတို့သည် အပြင်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး စကားလက်ဆုံကျနေကြတုန်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ကလေးများလည်း ဘက်ရိုက်တမ်း ကစားတုန်းပင် ဖြစ်လေသည်။ သူတို့အသံသည် လီဇာနားထဲသို့ လျှံ၍ ဝင်လာကြပေသည်။

ဒီညနေ သူမသည် အရသာထူးတစ်ခုကို ရင်တဖိုဖိုနှင့် ခံစားမိလေသည်။ ပျော်သလိုလို၊ လွမ်းသလိုလိုနှင့် ဘယ်လိုမှန်း သူမသည် မဝေခွဲတတ်

ချေ။ နက်ဖြန်နေ့အားမို့ ပျော်ရမလိုလို။ နောက်ပြီး သူမ ဆွေးသလိုလို။ တစ်ခု
ကတော့ အို... ညနေက အတွေ့ကြောင့်ဟုပဲ ထင်ပါသည်။ သူမသည်
ဘယ်လိုကြောင့်မှန်းမသိ၊ အော်ဟစ်ပြီးသာ ငိုလိုက်ချင်တော့လေသည်။

ထိုအတွင်း မဲမဲသဏ္ဍာန်တစ်ခုခု သူမ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာရာ
သူမသည် လန့်ပြီးတောင်မှ အော်မိသွားလေသည်။

‘ဘယ်သူလဲ... ဟင်’

သူမသည် မှောင်ဝါးဝါးတွင် ရပ်နေသော ယောက်ျားအား ကြောက်
ကြောက်နှင့် မေးလေသည်။

‘ကိုယ်ပါကွ... လီဇာ’

‘တွမ်လား’

‘အင်း...’

သူသည် လူရွယ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဆံပင်မှာ ရွှေရောင်ပြေးကလေး၊
နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေးနှင့် လူချောကလေးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ သူသည်
မျက်လုံးပြာကလေးနှင့် ကလေးကလေး၏ မျက်နှာကဲ့သို့ နှစ်လိုစရာ အပြုံး
ကလေးဖြင့် ရှက်ယိုယို အမူအရာ ရှိလေသည်။

‘ဘာကိစ္စလဲ ဟင်၊ တွမ်’

‘လမ်းလျှောက်လိုက်မလားလို့၊ ဟင် လီဇာ လိုက်မလား’

‘မလိုက်ဘူး’

လီဇာက ဆုံးဖြတ်ထားသကဲ့သို့ ပြောလေသည်။

‘မနေ့က မှာထားပြီးတော့’

သူက ဝမ်းနည်းသံကလေးကို ဖုံးဖိရင်း ပြောလေသည်။

‘မနေ့က မနေ့၊ ဒီနေ့က ဒီနေ့... တခြားစီပဲ’

သူမက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်ပြောလိုက်လေသည်။

‘လာပါ... လီဇာရယ်’

‘မလိုက်ချင်ဘူးလို့ ဆိုနေ’

‘လိုက်ခဲ့ပါကွယ်... ပြောစရာတစ်ခု ရှိလို့ပါ’

သူသည် ဤသို့ပြောရင်း ပြတင်းပေါင်ပေါ်၌ တင်ထားသော သူမ

၏ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။ သူမသည် ဖျတ်ခနဲ သူမ လက်ကလေးကို ရုပ်လိုက်လေသည်။

‘ဒီလမ်းထဲက ဟိုလူသစ်တွေဟာ ဘယ်ကလဲ တွမ်၊ မုတ်ဆိတ်မွေး ညိုညိုနဲ့ လူကြီးဟာလေ...’

လီဇာက မေးလေသည်။

‘လီဇာကို ညနေတုန်းက နမ်းတဲ့ အကောင်ကြီးကို မေးတာလား’

လီဇာသည် ရှက်သွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ရှက်ရမ်း ရမ်း၍-

‘သူ့ဘာသာသူ နမ်းတာ ဘာဖြစ်သလဲ’

‘မနမ်းရဘူး မပြောပါဘူးကွယ်၊ သူပဲလားလို့ မေးရုံမေးတာပါ’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ ဘယ်သူတဲ့လဲ’

‘ဂျင်တဲ့၊ ဟိုဘက်အိမ် အထက်ထပ် နှစ်ခန်းတွဲမှာ နေတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့ နှစ်ခန်းတွဲ နေရသလဲ’

‘ကလေး ငါးယောက်တောင်မှပဲ ရှိနေတဲ့ဟာ... မတွေ့ဘူးလား၊

သူမိန်းမ ဝဝမြင့်မြင့်ကြီးဟာ’

‘ဪ... သူ့မှာ မိန်းမနဲ့လား’

လီဇာသည် ငေးမိသွားပြန်သည်။ သူမသည် အဝေးသို့ လှမ်းမျှော် ကြည့်နေလေသည်။ တွမ်မှာမူ လီဇာအား စိုက်၍ ကြည့်နေရာက-

‘လာပါ လီဇာ၊ လမ်းလျှောက်ထွက်ရအောင်ကွယ်’

လီဇာက ခေါင်းကို ယမ်းပြလေသည်။ နောက် အသံပျောက်ကလေးဖြင့်-

‘နောက်ကျနေပြီ’

‘လီဇာ’

တွမ်က အသံကလေး တုန်တုန်ဖြင့် ခေါ်လိုက်လေသည်။

‘ဘာလဲ’

‘လီဇာ’ သူသည် ရှက်သွေးဖြန်းနေသည့် မျက်နှာကလေးဖြင့် ဤတွင် ထစ်နေပြီးမှ မနည်းကြိုးစား ပြောရသည့် လေသံနှင့်-

‘လီဇာ၊ နင့်ကို ငါ ချစ်နေပြီ လီဇာရယ်...’

‘အို... သွားစမ်း တွမ်၊ ငါ စိတ်ညစ်နေလို့’

တွမ်သည် သွေးပူလာကာ အနည်းငယ် ရဲလာသဖြင့် သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

‘လီဇာရယ် ငါ အခု လခ သျှိုလင်သုံးဆယ်တောင် ရပါတယ်ကွယ်၊ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေလည်း ငါ ဝယ်ပြီးသားပါကွယ်’

လီဇာက မတုန်မလှုပ် တွေနေလေသည်။

‘လီဇာ ငါဟာ လင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ကွယ်၊ ငါ အရက်လည်း ကြိုက်တတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လားကွယ် ဟင်၊ ငါ့ကို လက်ထပ်နိုင်မလားကွယ်’

‘ဟင့်အင်း... မဖြစ်နိုင်ဘူး တွမ်’

‘တကယ်လား လီဇာ ဟင်’

‘တကယ် မယူနိုင်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်... ငါဟာ မင်း သူငယ်ချင်းပဲ မဟုတ်လား၊ ညနေတိုင်း လမ်းလျှောက်ကြတာတွေ မေ့ပြီလား လီဇာ’

‘အခု ငါ စိတ်ပြောင်းသွားပြီ တွမ်’

‘ဪ... ဒီပြင်လူနဲ့ မင်း တွဲနေပြီပေါ့’

‘မဟုတ်သေးပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို မချစ်နိုင်ရတာလဲကွယ်ဟင် လီဇာ၊ မင့်ကို ငါ သိပ်ချစ်တယ်ကွယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒီလို တစ်ခါမှ မချစ်ဖူးဘူးကွယ်’

‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူး တွမ်’

လီဇာက ခိုင်ခိုင်ကြီး ပြောလေသည်။

‘ဒီပြင်တစ်ယောက် ရှိနေလို့လား လီဇာ’

‘မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို မယူနိုင်ရတာလဲ’

‘ဝမ်းနည်းပါတယ် တွမ်၊ ငါ မင့်ကို လက်ထပ်နိုင်လောက်တဲ့အထိ မချစ်သေးလို့ပဲကွယ်’

‘အို... လီဇာရယ်’

သူမသည် သူ့မျက်နှာကိုတော့ ကောင်းကောင်း မကြည့်မိပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အသံကို ကြားရုံနဲ့ပဲ အဘယ်မျှလောက် သူစိတ်ထိခိုက်သွားသည်ကို

ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်လေသည်။ သူမသည် သူ့အား အလွန်သနားသွားပြီး သူမ၏ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်ကာ သူ့လည်ပင်းမှာ သိုင်း၍ ဖက်လိုက်လေသည်။ နောက် သူ့ရဲ့ ပါးပြင်အား မွှေးလေသည်။

‘ဒီလောက်ပဲ လီဇာကို ချစ်သလား တွမ်ရယ်... လီဇာကို မင်း မချစ်ချင်ပါနဲ့ကွယ်’

လီဇာသည် ဒီလိုပြောပြီး ပြတင်းတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ပြေးသွားလေတော့သည်။

(၃)

နောက်တစ်နေ့မှာ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ လီဇာအဖို့ နေ့အားဖြစ်ပေရာ သူမသည်
စောစောစီးစီး ဖြီးလိမ်းကာ ကြော့နေနိုင်တော့သည်။ သူမ အမေသည် ညက
လမ်းထဲမှ မျက်နှာစိမ်းတွေနှင့် လိုက်၍ တစ်အိမ်တက်ဆင်း အသိဖွဲ့နေမိ
သဖြင့် ဒီနေ့မနက် ကိုယ်လက်ကိုက်ခဲသည့်ရောဂါ ထနေတော့လေသည်။

‘ခေါင်းကိုက်တဲ့ရောဂါ ပြန်ထလာပြန်ပြီကွယ်။ ညကလည်း ကိုယ်
တွေ လက်တွေ ကိုက်လိုက်တာ အိပ်လို့မရဘူး’

သူမသည် ခေါင်းကို လက်နှင့်နှိပ်ထားရင်း ပြောလေသည်။

‘ဆေးရုံတက်ရင် မကောင်းဘူးလား’

လီဇာက အကြံပေးလေသည်တွင် သူမသည် သိပ်သဘောမကျသည့်
မျက်နှာမျိုးဖြင့် သူ့သမီးအား ကြည့်လေသည်။ နောက် သူမသည် စိတ်မရှည်
သည့် လေသံဖြင့် သူမအိမ်မှာ စောင့်ရှောက်ရသည့်တာဝန်၊ ချက်ပြုတ်ရသည့်
တာဝန်၊ အိမ်မှု အသေးအဖွဲ့ တာဝန်တွေကို ထမ်းဆောင်ရသဖြင့် ငြီးငွေ့
ကြောင်း၊ အကယ်၍သာ သူမသည် ဘီယာကလေး၊ အရက်ကလေးကို မှန်မှန်
သာ မသောက်ရလျှင် သေတာကြာပြီဖြစ်လိမ့်မည် ဆိုသည့်အကြောင်းတွေ
ကို ညည်းညူလေပြီးသောအခါ -

‘လီဇာ ညည်း မနက်စာ စားပြီးရင် ငါ့ဘွတ်ဖိနပ်ကို ဆေးသုတ်ထား
လိုက်စမ်းပါကွယ်။ နောက်ပြီးတော့ ညည်းပဲ ဒီနေ့ ချက်စရာ ပြုတ်စရာ
ရှိတာတွေ အကုန်လုပ်လိုက်ပါ။ ငါတော့ တစ်နေ့လုံး ဒီကိုယ်လက်ကိုက်
တဲ့ ရောဂါနဲ့ အိပ်ရာထဲက ထ နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ကောင်းပြီ မေမေ၊ နေမကောင်းရင် အိပ်နေပါ။ လီဇာ အကုန် လုပ်လိုက်မယ်’

‘အေး ကောင်းတယ်၊ ညည်း ဒါတွေအတွက် မညည်းနဲ့ ကြားလား။ ညည်း ငယ်ငယ်တုန်းက ငါ ဘယ်လောက် တာဝန်တွေ ယူထားခဲ့သလဲ။ ပြီးတော့ ညည်းကို မွေးတုန်းကများ ဆရာဝန်က ငါ့ကို ချည့်သွားမယ်တောင် ပြောတယ်။ ကံကောင်းပေလို့ပေါ့။ အခုလောက် နေနိုင်တာ။ ညည်း ဒီ တစ်ပတ် ရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကော’

‘သိမ်းထားတာပေါ့ မေမေ’
လီဇာက အေးအေးပဲ ဖြေလေသည်။
‘ဘယ်မှာများ သိမ်းထားသလဲ’
‘စိတ်ချရတဲ့ နေရာမှာပါ မေမေ’
‘ဘယ်နေရာမှာလဲ၊ ပြောစမ်း’

လီဇာအား ပိတ်၍ မေးလိုက်လေရာ လီဇာသည် အတော်အကျပ် ကျသွားလေသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ သိချင်ရတာလဲ’

‘အို... မသိရတော့ဘူးလားကွယ်။ ညည်းဟာကို ခိုးမယ်များ ထင် သွားသလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး’
‘ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ မပြောနိုင်ရသလဲ’

‘အို... လီဇာ တစ်ယောက်တည်း သိတဲ့နေရာဆိုတော့ ပိုပြီးလည်း လုံခြုံမယ် မဟုတ်လား’

လီဇာ၏အဖြေမှာ လိမ္မာသလောက် မစွက်ကင့်မှာ ဒေါပွသွားလေ သည်။ သူမသည် အိပ်ရာမှ လူးလဲထလိုက်ပြီးလျှင် သူမ၏လက်သီးကလေး ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်၍-

‘ညည်းက ငါ့ကို မယုံဘူးပေါ့လေ ဟုတ်လား။ ညည်း ပိုက်ဆံကို များ ငါက ခိုးမယ်မှတ်လို့လား ဟင်... အကောင်မ၊ တယ်...’

သူမသည် ဒေါသဖြင့် ဆဲလေသည်။ အတော်ပဲ ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်း ဆဲလေသည်။ လီဇာသည် သူမ မိခင်အား သနားသွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူမသည် နှစ်သိမ့်စေလိုသဖြင့် -

‘ဒီလို မေမေ၊ အခု လီဇာတို့မှာ ငွေအကုန်များတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ လွယ်လွယ်ထားရင် ယူယူသုံးမိတာနဲ့ ပျောက်ပျောက်သွားတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ခက်တဲ့နေရာမှာ ထားတာပါ မေမေ’

မစ္စက်ကင့်သည် လက်သီးဆုပ်ကလေးကို လှုပ်ယမ်းရင်း-

‘အောင်မယ်... ညည်းသောက်ငွေကို ငါများ ယူသုံးတယ် ဆိုလိုချင်သလား’

ဒေါသနှင့် ပြောလေသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ ဒီလို စုထားတာကလေးရှိရင် တကယ်လို့ မေမေ့ရောဂါ တိုးလာတဲ့အခါများတောင်မှ လွယ်လွယ်ကူကူ ရနိုင်မယ် မဟုတ်လား’

‘အို... ညည်း ဆင်ခြေမများပါနဲ့၊ ဒီလို စုထားမဲ့အစား၊ ညည်းဝယ်ချင်တာတွေ ဝယ်ဝတ်နေမဲ့အစား ငါ့ကို ညည်း ရတဲ့ တစ်ပတ်အတွက် ပိုက်ဆံအကုန် ပေးထားရင် မကောင်းဘူးလား’

အမှန်မှာ မစ္စက်ကင့်သည် ဒီလိုပိုက်ဆံများ အကုန် သူမထံတွင် အပ်ထားသည့်အခါများ၌ ဘယ်တော့မှ အင်္ဂါနေ့ထက် နောက်ကျအောင် မသုံးချေ။ နောက်နေ့တွေအတွက် လီဇာကချည်း ရှာပေးရလေသည်။

လီဇာသည် ဒါတွေကို သူမ မိခင်အား ရှင်းပြောနေရလျှင် သူမအား မောပန်းစေမည်သာ ဖြစ်သဖြင့် ရှောင်ထွက်သွားဖို့ စိတ်ကူးမိပြီး ဦးထုပ်ကို ယူဆောင်းလိုက်လေသည်တွင်-

‘အင်း... ငါ့ထားပြီး ယောက်ျားတွေနဲ့ လျှောက်အလေလိုက်နေဦး မလို့လား။ အေး ညည်း ကောင်းတယ်ထင် ဒီလိုပဲ ပစ်ပစ်သွား၊ ငါ့ဘာသာ ငါ သေနေ သေနေ...’

ဒီလိုပြောရင်း သူမသည် အသံထွက်၍ ငိုလေရာ လီဇာသည် ဇွတ်နှစ်၍ လမ်းသို့ ထွက်သွားလေသည်။ လမ်းပေါ်ရောက်လျှင်ပင် လီဇာသည် တစ်ဖက်အိမ်နံရံတွင် မှီနေသော တွမ်အား တွေ့လေသည်။

‘ဟေး... တွမ်၊ မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘လီဇာ... မင်း အလာကို စောင့်နေတာပဲကွယ်’

လီဇာသည် သူ့အနားသို့ မြန်မြန်လျှောက်သွားရင်း-

‘မင်း စောင့်နေပေမဲ့ မင်းနဲ့ ငါ လမ်းလျှောက်မလိုက်နိုင်ဘူး တွမ်’
‘မခေါ်ပါဘူး လီဇာရယ်၊ ညက မင်းပြောတာ ငါ သဘောပေါက်
ပါတယ်’

သူ့အသံသည် ဝမ်းနည်းသံပါနေလေသည်။ လီဇာတောင်မှ သူ့ကို
သနားသွားမိလေသည်။

‘မင်း ငါ့ကို စိတ်နာမနေဘူးလားဟင် တွမ်’
လီဇာက ကြင်နာသည့်လေသံဖြင့် မေးလေသည်။

‘နက်ဖြန်လည်း ဘဏ်နေ့နော်၊ ရုံးတွေ ပိတ်တယ်’
‘အေး... ဘာဖြစ်လဲ’

‘ချင်းဖိုဒ်ကို အပျော်ခရီး ထွက်ကြမယ်၊ မသိသေးဘူးလား’
‘အင်း... ဟုတ်တယ်’

တွမ်သည် သူမအား မျှော်လင့်စွာဖြင့် ကြည့်နေမိလေသည်။

‘ငါလဲ သွားမယ် လီဇာ၊ မင်းကော လိုက်ဦးမလား၊ တစ်လမ်းလုံး
သွားကြမယ့် လူချည်းလိုလိုပဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မင်းမှာ ပိုက်ဆံနည်းနေလို့လား။ အို... ကိစ္စမရှိပါဘူး
ကွယ်။ လိုက်မယ် မလိုက်ဘူးသာ ပြောပါ’

တွမ်က မရဲတရဲနှင့်ပင် စွန့်၍ သူမအား ဆွဲဆောင်လေသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ကွယ်... ဒါပေမဲ့လဲ’

‘ဘာများ မင်းမှာ ဝန်လေးစရာ ရှိသေးသလဲကွယ်’

‘မလိုက်ချင်ပါဘူးကွယ်၊ မင်းကို ငါ ဘာမှ မျှော်လင့်ချက် မပေး
နိုင်ဘဲနဲ့ သက်သက် ဒုက္ခမရှာချင်ဘူး’

သူမသည် ဒီတစ်ခါ အတော်စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် လေးလေးနက်နက်
ပြောပါသည်။

‘ငါ နားမလည်ပါဘူး လီဇာ’

‘မင်းနဲ့ငါ မတွဲနိုင်တော့ဘူးလို့ ညက ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လားတွမ်’
တွမ်သည် ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားလေတော့သည်။

‘လီဇာ မင်းမပါရင် ဘယ်နေရာမှ ငါ တစ်စိကလေး ပျော်နိုင်မှာ
မဟုတ်ပါဘူးကွယ်’

‘တခြားတစ်ယောက် ရှာကြည့်စမ်းပါဦးကွယ်။ မင်း ပျော်လာမှာ ပါပဲ’

ဒီလိုပဲပြောပြီး သူမသည် သူ့ကိုထားခဲ့၍ ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။ နောက် ရှယ်လီတို့ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ မော့ကြည့်လေရာ ရှယ်လီသည် ပြတင်းဝတွင် ရပ်နေသည်ကို တွေ့၍ ‘ရှယ်လီ’ ဟု သံကုန်အော်ခေါ်လေသည်။

ရှယ်လီက မကြားသေးပေ။ ဒါပေမဲ့ အခြားယောက်ျားကလေးတွေက သူ့လိုလိုက်ပြီး အော်ခေါ်ကြသည်။ သူမသည် သူတို့အား လှည့်၍ အရူးတွေဟု ပြန်နှုတ်လေသည်။ နောက်ထပ် ခေါ်ပြန်သည်။ ရှယ်လီသည် မကြားဘဲ အထဲသို့ပင် ဝင်သွားလေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ခါ ထပ်ပြီး အသံကုန် ဟစ်၍အော်မှ ရှယ်လီ ထွက်လာလေသဖြင့် သူမသည် ဦးထုပ်ကို ချွတ်ပြီး ယမ်းပြရင်း ‘လာဟေ့’ ဟု အော်ခေါ်လေသည်။ မကြာမီ လှေကားပြေးဆင်းလာသည့် ဖိနပ်သံများ ကြားရပြီး ရှယ်လီသည် လီဇာအား ပြေးဖမ်းလေသည်။ လီဇာကလည်း ပြန်ဖမ်းပြီး ‘အချစ်ဆုံး ဘဲမကလေးရေ’ ‘အသက်ဘူး ကြက်မကလေးရေ’ ဟု တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခေါ်ရင်း နမ်းကြလေသည်။ သူတို့သည် အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။

‘မင်း မယ်တော်ကြီးကော နေကောင်းလား ဟေ့’

လီဇာက စ မေးလေရာ-

‘အို... သိပ်ကို အောရိုက်၊ ဖတ်စ်ကလပ်ပဲ၊ ဒါနဲ့ မင်းရဲ့ မိဖုရားခေါင် မယ်မယ်ကြီးကော’

ရှယ်လီက ဖြေရင်း လီဇာနည်းတူ ပြန်ပြီး နောက်လေသည်။

‘အေး... ကိုယ့်ထိပ်ထား မယ်မယ်ကြီးတော့ စိတ်နှလုံးတော် မအိမသာ ဖြစ်နေတုန်းပဲကွယ်’

လီဇာက မျက်နှာညိုညိုနဲ့ပင် ရယ်သွမ်းသွေးရလေတော့သည်။

ရှယ်လီကဲ့သို့မဟုတ်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး လီဇာမှာ မျက်လုံးပြာကလေးနှင့် ဖြစ်ပြီး သွားကျဲတဲတဲ ဖင်လိမ်လိမ်ဖြင့် ရုပ်ချောသူကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ရှာပေ။ သူမသည် ဂါဝန်တိုတိုကလေး ဝတ်ထားလေသည်။ လက်

မောင်းကလေးတွေ ပေါ်အောင် အင်္ကျီလက်တိုထားသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမသည် ခေါင်းကို အလိမ်အတွန့်ကလေးတွေဖြင့် သပ်ရပ်စွာ ပြုပြင်ထားလေသည်။ လီဇာသည် သူမ ခေါင်းကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး-

‘အမယ် ကြည့်စမ်း၊ အကျကို လုပ်ထားပါလားကွယံ့။ ဒီည မင့်လူ လာခေါ်မယ်ထင်တယ် ဟုတ်လား’

‘ဟင့်အင်း... ဒီည ဘယ်မှ မသွားပါဘူး။ ဟယ်ရီက နက်ဖြန် ချင်းဖိုဒ်ကို အပျော်ထွက်ဖို့ ခေါ်ထားတယ်။ မင်းကော လီဇာ၊ မသွားဘူး လား။ ဟောလီးဒေးမှာ မပျော်တော့ဘူးလား’

လီဇာက ခေါင်းခါပြလေသည်။

‘တွမ်လည်း လိုက်မှာပဲ... မခေါ်ဘူးလား။ အို... သူလား၊ လီဇာ ကို သိပ်ခေါ်ချင်မှာပဲ’

‘ခေါ်သားပဲကွယ်၊ ငါက မလိုက်ချင်တာပါ’

‘အို... ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်’

‘အခု သူနဲ့ ငါ မတွဲတော့ဘူး ရှယ်လီ’

‘ဟင်... မင်းနဲ့ အမြဲတွဲနေတာပဲ။ အခု ဘာစိတ်ဆိုးကြလို့လဲ’

‘အေး... ဟုတ်တယ်၊ အခု မတွဲတော့ဘူး။ မင်း ဟယ်ရီနဲ့ တွဲနေ တုန်းပဲ မဟုတ်လား’

‘အင်း...’ ရှယ်လီက ဖြေသည်။

‘သူ့ကို မင်း ယူမယ်မဟုတ်လား’

‘ဒါပေါ့ကွယံ့ လီဇာရဲ့’

‘အေး... ငါ တွမ်ကို မယူချင်ဘူး။ ဒီတော့ မတွဲတော့ဘူး’

လီဇာက အဓိပ္ပာယ်ပေါ်အောင် ပြောပြလေရာ ရှယ်လီသည် လီဇာ အား အတော်အစဉ်းစားရ ခက်သွားလေသည်။ နောက် သူမတို့သည် ဝက်စ် မင်စတာ တံတားဘက်သို့ လျှောက်သွားကြလေသည်။ ရှယ်လီသည် သူ့ အဆက် ဟယ်ရီအား တွေ့သဖြင့် ခဏနော်ဆိုပြီး လီဇာအား ခွဲထွက်သွား လေသည်။ လီဇာသည် ရှယ်လီအား စောင့်မနေတော့ဘဲ အိမ်ပြန် ထမင်းချက် ဖို့ လှည့်လာခဲ့လေသည်။ သူမ၏ခြေလှမ်းသည် မသွက်ဘဲ ရှိနေလေသည်။ အိမ်ရှင်မတွေသည် တံခါးပေါက်ဝတွေ၌ ထိုင်၍ အာလူးအခွံခွာနေကြလေ

သည်။ လီဇာသည် အချို့အား လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်သွားလေရာ သူတို့သည် လီဇာကို အဆိုးအကောင်းပြော၍ ကျန်ခဲ့ကြလေသည်။ နောက် ကလေးတွေ ကစားနေသည့် အနား၌ ဖြတ်လာလေရာ ကလေးတွေသည် လီဇာအား လက်ကို ဆွဲသူဆွဲ၊ ဂါဝန်ကို တွယ်သူတွယ်နှင့် လုပ်ကြလေသည်။ သူမ အား ကစားရန် အတင်း ခေါ်ကြလေသည်။ လီဇာသည် အချို့အား ပြန် မွေးမွေးပေးသည်။ အချို့အား ယုယစွာရိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့သည် လီဇာကို မြင်ရင် ချစ်ကြသည်။ လီဇာသည် ကြီးအတင်းခုန်ခိုင်းသဖြင့် ဝင်၍ တစ်ကြော့ နှစ်ကြော့ ခုန်ရလေသည်။ သူကလေးတို့သည် မြူးသွားကြ လေသည်။

နောက် သူမသည် အတင်းပြန်လာခဲ့ရာ အိမ်နားသို့ ရောက်ခါနီး တွင်-

‘မောနင်း လီဇာ’

သူသည် “ဂျင်” ဆိုသူဖြစ်ရာ လန့်သွားလေသည်။ သူသည် အိမ် တစ်အိမ်ရှေ့က ခွေးခြေကလေးပေါ်တွင် ထိုင်နေလေသည်။ ကလေး နှစ် ယောက်သည် သူ့ဒူးကို မြင်းလုပ်၍ စီးနေလေသည်။ လီဇာသည် သူ၏ မုတ်ဆိတ်မွေးညိုညိုကြီးတွေကို ကြည့်ပြီး မနေ့ကအဖြစ်ကို သတိရကာ ကြက်သီးထမိသွားလေသည်။ ဒီတစ်ခါ သူမသည် သေသေချာချာ ကြည့် မိရာ သူ့ရဲ့ ခုံထည် ထွားကျိုင်းသော ကိုယ်လုံး၊ ရင်အုပ်ကားကား၊ လက် မောင်း ထွားထွားတို့ကို သတိပြုမိလေသည်။ အသက်လည်း လေးဆယ် ထက် ငယ်ပုံ မရချေ။

‘မောနင်း’

သူက ထပ်ပြီးပြောသဖြင့် လီဇာသည် ခြေလှမ်းတုံ့သွားလေသည်။ နောက်ပြီး သူမသည် ရှက်သွေးကလေး ဖြန်းသွားလေသည်။ ဖြေလည်း မဖြေနိုင်အောင် ကြက်သေ သေသွားလေသည်။

‘ကိုက်မစားပါဘူးကွဲ့၊ ဒီလောက် ကြောက်မနေပါနဲ့’

‘ဪ... ရှင်ပဲကိုး၊ မကြောက်ပါဘူး၊ ဘာလို့ ကြောက်ရမှာလဲ’

‘ဪ... မျက်နှာကလေး နီနေလို့ ကြောက်များ သွားသလား လို့။ ဒါဖြင့် မနေ့က မင်းကို မွေးလို့ စိတ်ဆိုးနေလို့လား’

သူမက မဖြေဘဲ သူ့အား ရဲဆေးတင်၍ ကြည့်နေလေသည်။

‘မင်းက ငါ့ဆီကို အတင်း ဝင်တိုးတာပါကွယ့်’

‘ရှင် ထွက်ပြီး တမင် ကျွန်မကို ဖမ်းတာမဟုတ်လား’

သူမသည် ဒေါသသံဖြင့် ပြောလေသည်။

‘ထားပါတော့ကွယ်၊ မင်းကို ငါ သဘောမတူဘဲနဲ့ နမ်းတယ်ပဲ ထားပါ။ ဒီတော့ မင်း မကျေနပ်ရင် ငါ့ကိုလည်း ငါ သဘောမတူဘဲနဲ့ပဲ ပြန်နမ်းပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ရှင်က နမ်းချင်စရာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အန်ချင်စရာကြီး’

သူက သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်လေသည်။ သူ့ဒူးပေါ်က ကလေးတွေသည်လည်း ဘာသဘောကျသည်မသိ၊ ခုန်၍ ခုန်၍ ဆော့ကြလေသည်။

‘ဒါတွေ ရှင့်ကလေးတွေလား’

‘ဒါတွေတင် ဘယ်ကမလဲ၊ ငါးယောက်တောင် ရှိတယ်။ အကြီးဆုံးက ဆယ့်ငါးနှစ် မိန်းကလေး၊ နောက်ဆယ့်နှစ်နှစ် မိန်းကလေး၊ နောက်ယောက်ျားကလေး နှစ်ယောက်’

‘အင်း ဒါဖြင့် ရှင် ရတဲ့ပိုက်ဆံတွေ စားပေးဖို့ လူတွေ အတော်များ သားပဲ’

‘များရုံ ဘယ်ကမလဲကွာ... သိပ်များတာပေါ့... နောက်လဲ ရှိကြဦးမှာပဲ’

‘မညည်းနဲ့ပေါ့ရှင်... ဒါ ရှင့်အပြစ်ပဲ မဟုတ်လား’

သူမသည် ဒီလို ရယ်ရယ်မောမော ပြောကာ နှုတ်ဆက်၍ ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။ သူသည် လီဇာအား နောက်မှ မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်၍ ကျန်ခဲ့လေသည်။

(၄)

ဘဏ်နေ့ ရုံးပိတ်ရက် နေ့အားကလေးသည် လင်းစကတည်းက သာသောင့် သာယာပဲ ရှိနေပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်းနေလျက်ရှိသော ကောင်းကင်ကမူ အလွန်ပူတော့မည့်ဟန်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်နေပေသည်။

လီဇာသည် အစောကြီး အိပ်ရာမှထ၍ သန့်ရှင်းစွာ ဖြီးလိမ်းပြီးသော် နံနက်ခင်းအရသာကို ခံနေလေသည်။ ဒီလို သာယာသည့် နေ့တစ်နေ့ကို ဘယ်လိုများ ကုန်လွန်စေရပါ့မလဲ။ ရှယ်လီတော့ ချင်းဖိုဒ်သွားပြီး ပျော်နေ မှာပဲ။ သူမ မရှိရင် မိမိအဖို့ ပျင်းကျန်ခဲ့တော့မည် ဖြစ်သည်။ လီဇာသည် ဒီနေ့အဖို့ နေ့အား မဟုတ်ဘဲ ရိုးရိုးအလုပ်တက်သည့် နေ့တစ်နေ့ပဲ ဖြစ်ပါ စေတော့ဟု ပျော်မည့်ပါးမည့်သူတွေအတွက် မနာလိုပြီး ဆုတောင်းမိလေ သည်။ သူမ အမေသည်လည်း အိပ်ရာက နိုးလာပြီး၍ စားဖို့သောက်ဖို့ လောက်သာ စီမံ စိုင်းပြင်းလျက် ရှိနေပေသည်။

လီဇာသည် ရှယ်လီ အဝေးမှ လာနေသည်ကို စိတ်ကလေး စောစွာ ဖြင့် ရပ်ကြည့်နေမိလေသည်။ ရှယ်လီမှာ သူမကိုယ်သူမ ခြယ်မှုန်းလာသည်။ ပန်းနုရောင် ဂါဝန်ပျော့၊ ခေါင်းပေါ်မှာလည်း အမွှေးဖွား ဦးထုပ်ကြီးဖြင့် ရှယ်လီသည် အတော်ပဲ ဂိုက်ကျလာလေသည်။ သူမရဲ့ လမ်းလျှောက်ပုံ မှာလည်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သွက်သွက်လက်လက် ရှိလှပေသည်။

‘ဟေး... လီဇာ’

လီဇာကို တွေ့လျှင်ပင် သူမက ရွှင်မြူးအားရစွာဖြင့် လှမ်းခေါ်လေ သည်။ လီဇာမှာမူ အားကျစွာ ကြည့်နေရတုန်း ဖြစ်သဖြင့် ပြန်မထူးနိုင်ဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

‘ဟယ်ရီနဲ့အတူ ကိုယ်တော့ ရထားစောင့်စီးမလို့’
 ‘ဘယ်နှနာရီ အဲဒီက ထွက်မှာတဲ့လဲ’
 ‘ရှစ်နာရီခွဲလောက်ပေါ့ကွယ်’
 ‘အို... ဒါဖြင့် အခုပဲ ရှစ်နာရီ ရှိနေပြီဟာ၊ သူ ဟိုက စောင့်နေမှာ ပေါ့နော်’

‘ဒါပေါ့ လီဇာရဲ့၊ သူက ဒါမျိုးတော့ ဝီရိယ ရှိပါတယ်ကွယ်။ ကိုယ် လဲ အစောကြီး ငါးနာရီလောက်က ထပြီး ပြင်တာပဲ။ နောက်ကျမယ့် ကျတာ၊ ညကလည်း မအိပ်နိုင်ပါဘူးကွယ်။ စိတ်က စောနေလို့ကွ’

‘ကောင်မက ဒီလောက်ပဲ ဖြစ်ရသလား’
 လီဇာက မနာလိုသံဖြင့် ခနဲ့လိုက်လေသည်။
 ‘ဖြစ်ရတာပေါ့ လီဇာ၊ နည်းတောင် နည်းပါသေးတယ် ဟဲ... ဟဲ၊ မင်းကော မလိုက်ချင်ဘူးလားကွယ်’

‘ငါ လိုက်ချင်ရင် လိုက်မှာပေါ့ကွယ်၊ မလိုက်ချင်လို့ပေါ့’
 လီဇာက မိမိအခြေအနေကို ဝန်မခံဘဲ အမာစား ပြောလိုက်လေသည်။
 ‘မင်း အခွင့်အရေးကောင်းကို မူမနေပါနဲ့ကွယ်။ တွမ်က ခေါ်သား ပဲဟာ၊ လွတ်သွားမယ် ဆရာ’

‘လွတ်လိုက်ပြီးသားပါကွယ်၊ မျှော်လင့်စရာလည်း မရှိပါဘူး’
 လီဇာအသံမှာ ဝမ်းနည်းခြင်းဖြင့် အနည်းငယ် အဖျားခတ်နေလေ သည်။

‘ကဲ... ဒါဖြင့် ရထားဆိပ်အထိ ငါ့လိုက်ပို့ပါကွယ်၊ လာပါ’
 ‘အို... မဟုတ်တာပဲကွယ်၊ သွားပါတော့ကွယ်၊ မင်းဘာသာမင်း သွားပါ’

‘လာပါကွယ် လီဇာ၊ ဟယ်ရီနဲ့တွေ့တော့ မင်း ပြန်ချင် ပြန်နိုင် ပါပြီကွယ်’

‘ကဲကွာ မင်း ဒီလောက်တောင်ခေါ်မှ ငါ လိုက်ကြည့်ဦးမယ်။ ရထား ထွက်ရင် ပြန်လာမယ်နော်’

လီဇာသည် ဦးထုပ်တောင် မဆောင်းဘဲ ဒီအတိုင်းပင် ထ လိုက်သွား လေသည်။ သူမတို့သည် မြင်းရထားဆိပ် ရထား စထွက်မည့်နေရာသို့ လျှောက်သွားကြလေသည်။

သူမတို့သည် ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ရထားမှာ အပေါက်ဝတွင် အဆင်သင့် ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဒါပေမဲ့ လူစုံပုံတော့ မရသေးပေ။ ရထားသည် အတော်ကလေး ကြီး၍ အထဲတွင် ထိုင်ခုံများမှာ လေးယောက်တစ်တွဲစာ စီမံထားပြီး မြင်းကြီးနှစ်ကောင်မှာ ကြိုးကထားနှင့်ကာ သူတို့သခင်က အစာကျွေးလျက် ရှိလေသည်။ မကြာမီ လူခြောက်ယောက်ခန့် ရောက်လာကြလေသည်။ ရှယ်လီသည် ဟယ်ရီအား မတွေ့ရသေးပေ။ နောက် ဘီယာသေတ္တာများ ထမ်းလာကြကာ ရထားအတွင်း ထိုင်ခုံအောက်၊ မြင်းရထားသမား ထိုင်ခုံအောက်တို့တွင် နေရာချထားသည်ကို လီဇာတို့သည် ငေးကြည့်နေကြလေသည်။

‘သူ့ လာဖို့ ကောင်းပြီကွယ်၊ ဘာလို့များ ဒီလောက် နောက်ကျနေပါလိမ့်’

ရှယ်လီသည် ဝက်စမင်စတာလမ်းဘက်ကို မျှော်ကြည့်ရင်း ပြောလေသည်။

‘လာမှာပေါ့ကွယ်၊ အချိန်လိုသေးတဲ့ဟာပဲ’

လီဇာကတော့ ခပ်အေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြောနိုင်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ လီဇာ စကားတောင် မဆုံးမိ-

‘ဟော့ဟိုမှာ ဟုတ်တယ်၊ ဟယ်ရီပဲ’

ရှယ်လီသည် သူမ ချစ်သူအား ပြေး၍ ကြိုဆိုလေသည်။ လီဇာတောင်မှ တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့ပေသည်။ လီဇာသည် တွမ်၏ ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်မခံမိသည့်အတွက်ကို နောင်တ မရစေခါမူ သူ့ဖိတ်ကြားခြင်းက လှိုက်လှဲစွာ၊ သစ္စာရှိစွာဖြင့် လက်ခံနိုင်သည့် အခြေအနေမျိုးကိုတော့ တောင့်တလျက် နေလေသည်။ မကြာမီ ရှယ်လီနှင့် သူ့ရည်းစားသည် လက်တွဲလျက် လာနေလေသည်။ သူသည် ချစ်သူတစ်ယောက်နှင့် တကယ်တူပါပေသည်။ စတစ်ရှပ်နှင့်၊ နောက်ပြီး သူ့လက်ထဲတွင် ဂီတာကြီးကို ပိုက်လျက် ရှိလေသည်။ လမ်းခရီးမှာ ဂီတာဖြင့် ပျော်စိမ့်သောငှာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

‘ဟင်... လီဇာ မလိုက်ဘူးလား’

သူက လီဇာ ဦးထုပ်မပါ ဘာမပါ ဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩစွာ ကြည့်ရင်း မေးလေသည်။